

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 197/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 19 stycznia 2021 roku w sprawie II K 732/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść przez uznanie, że M. M. (1) obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim wprowadzenia w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego w chwili zawierania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>z pokrzywdzonym umowy cywilnoprawnej kupna-sprzedaży nawozu i tym samym dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony jako prezes (...) sp. z o.o. nie wyczerpał znamion przestępstwa oszustwa, tylko jego firma jako podmiot gospodarczy dopuściła się nienależytego zrealizowania umowy cywilnoprawnej, co może rodzić tylko konsekwencje na gruncie prawa cywilnego, a nie karnego (art. 438 pkt 3 kpk).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza tego materiału dowodowego w odniesieniu do zarzucanego</p>			

oskarżonemu czynu chociaż lakoniczna, generalnie zasługuje na uwzględnienie, jest przekonująca i pozwala na uznanie, że sąd ten prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego.

Przedmiotem rozważań sądu I instancji były nie tylko dowody obciążające oskarżonego ale również wszelkie dowody temu przeciwne, zaś dokonana ocena materiału dowodowego uwzględnia reguły procesowe sformułowane w art. 7 kpk, słowem zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów logicznych.

Wskazane dane dotyczące funkcjonowania spółki wskazują, iż co najmniej od 2018 roku rozwijał się proces nieregulowania przez M. M. (2) wymaganych zobowiązań. Pomimo to spółka zaciągała nowe

wierzytelności
(zwłaszcza
nabywając towar
i nie płacąc za
niego, albo z
dużym opóźnieniem
lub w niepełnej
wysokości) w
ten sposób niejako
przerzucając na
kontrahentów ciężar
finansowania firmy i
ryzyko - przy takim
funkcjonowaniu –
nie otrzymania przez
nich zapłaty. Wynika
to z wyjaśnień
samego
oskarżonego, który
miał świadomość
sytuacji
gospodarczej firmy.
On z synem
zajmowali się
sprawami
finansowymi.
Pracownica A. L.
nie знаła sytuacji
materialnej
pracodawcy i nie
podejmowała decyzji
gospodarczych.
Oznacza to, iż
decyzje gospodarcze
podejmował
oskarżony, jako
prezes zarządu
spółki i zlecał ich
wykonanie
pracownikom, w tym
A. L..

Oskarżony podniósł,
iż jego spółka
w firmie (...)
w C. zamówiła
duże ilości nawozu.
Strategią spółki
było żądanie od
klientów zaliczki. Po

zmówieniu „zbierali”
klientów. „Były
poślizgi 3-4
miesięczne z
powodu
producentów”. Na
jesieni C. odmówił
przyjmowania
zamówień. Może
zalegali z
płatnościami w C.,
trudno mu
powiedzieć, ale była
to końcówka roku.
Jednocześnie
oskarżony zaprzecza
sobie podnosząc, iż
w tym okresie
sytuacja M. M. (2)
była dobra, gdyż
nie mieli zaległości
w należnościach
publicznoprawnych.
Pieniądze z zaliczki
wziął bank – w
grudniu 2018 roku.
Podpisał wtedy z
bankiem ugodę i
bank zabrał mu
300000 złotych,
które były na koncie
(k 291 odw.-292).
Na początku 2019
roku w związku
z pogorszeniem
się sytuacji w
spółce zawiadomił
sąd gospodarczy o
utracie płynności
finansowej przez
firmę; sąd ten 6
marca 2019 roku
„wydał
postanowienie o
otwarciu
postępowania
sanacyjnego i
wyznaczenie w nim
zarządcy” (k 119).

W kontekście tych wyjaśnień należy przeanalizować twierdzenia pokrzywdzonych:

- pod koniec listopada 2018 roku pracownica spółki (...) zatelefonowała do firmy pokrzywdzonych oferując sprzedaż nawozu;

- pokrzywdzona firma złożył zamówienie na 24 tony nawozu. Po złożeniu zamówienia A. L. poinformowała, że po wpłaceniu „zaliczki” w wysokości pełnej zapłaty za towar (26438,40 złotych), wysłała do nich towar z zamówionym nawozem; Zaliczka została przelana na konto oferenta w dniu 26 listopada 2018 roku. W dniu 4 grudnia 2018 roku została wystawiona na zaliczkę faktura (k 37);

- dalej pokrzywdzeni otrzymali informacje, iż dostawca nawozu nie dostarczył spółce (...) nawozu i zamówienie zostanie zrealizowane z opóźnieniem, a następnie, że realizacja

zamówienia nie jest
możliwa, zaliczka
została wpłacona
na rzecz dostawcy,
a w związku
z trudną sytuacją
ekonomiczną spółki
zwrot „zaliczki” nie
jest możliwy. W
związku z tym M.
M. (2) wystawiła
fakturę korygującą
dotyczącą zwrotu
zaliczki (określając
datę zakończenia
dostawy:

„26.11.2018”) (k
37);

- do czasu
wniesienia pozwu
o wydanie nakazu
zapłaty
pokrzywdzona firma
bezsukutecznie
korespondowała z
oskarżonym na
temat zwrotu
pieniędzy.

Z zamówienia z
dnia 28 grudnia
2018 roku wynika,
iż dopiero w tym
dniu spółka (...)
złożyła zamówienie
do dostawcy C. w
celu dostarczenia do
firmy
pokrzywdzonych
zamówionego
nawozu nie
regulując płatności
(k 357). Zamówienia
do C. w części nie
były rozliczane w
2018 roku przez M.
M. (2) (k 361, k
362).

Istotą przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 kk jest właśnie to, że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia przez pokrzywdzoną firmę przez zapłatę za zaoferowany nawóz. Skoro zdaniem obrońcy sytuacja finansowa w spółce z o.o. była dobra w 2018 roku, to dlaczego M. M. (2) nie wykonała w terminie przedmiotowego zobowiązania na rzecz pokrzywdzonej firmy?

Przesądzałaby o zamiarze oszustwa ze strony oskarżonego okoliczność, iż mając takie możliwości decyzyjne nie wypełnia on zobowiązania, bo tego nie chce, nie informując o tym kontrahenta w momencie zawarcia umowy. Jeżeli spółka już co najmniej od 2018 roku zaprzestawała regulowania swoich zobowiązań i ten proces się pogłębiał (między innymi z powodu niesolidnych firm nie regulujących wierzytelności na

rzecz spółki),
a M. M. (1)
dopatrywał się
możliwości
uregulowania
zobowiązań przy
założeniu, że uda
się zrealizować inne,
obarczone przecież
ryzykiem,
przedsięwzięcia
gospodarcze, w
tym polegające na
odzyskaniu zapłaty,
to takie działanie jest
ewidentną formą
bezprawnego
przerzucania na
pokrzywdzoną
ryzyka
niepowodzenia
własnych
przedsięwzięć
gospodarczych, o
czym pokrzywdzeni
nie zostali
poinformowani.
Pieniądze
przekazane tytułem
zapłaty za nawóz
zostały przez
wykorzystane na
inne cele. Nie
ma żadnych danych,
aby zostały wpłacone
przez M. M.
(2) na rzecz
C.. Determinująca
sprawstwo
oskarżonego jest
korelacja pomiędzy
datami: 26 listopada
2018 roku zostały
przelane pieniądze
za nawóz, 4 grudnia
2018 roku M. M. (2)
wystawiła fakturę
potwierdzającą
wpłacenie zaliczki.
W dniu 9 stycznia

2019 roku M. M. (2) wystawiła na rzecz pokrzywdzonej firmy fakturę zaliczkową korygującą, warunkującą zwrot zapłaty. Już od początku zobowiązanie dla M. M. (2) stało się niewykonalne. Co się stało w ciągu miesiąca, że M. M. (2) nie wykonała zobowiązania?

Oskarżony w sposób racjonalny tego nie wyjaśnił. Przyjęta przez jego firmę (...) była w istocie całą zapłatą. Dysponował więc pieniędzmi pokrzywdzonych. Pieniądzy tych nie przelał na rzecz dostawcy i nie zwrócił ich pokrzywdzonym.

Wytłumaczeniem tego stanu rzeczy jest zła kondycja firmy (...) i wykorzystanie niezwłoczne tych pieniędzy na inne cele. Oznacza to, iż okoliczności przekazywane kontrahentowi przy zawieraniu umowy były nieprawdziwe, bowiem M. M. (2), zarządzane przez oskarżonego, nie miało zamiaru wywiązać się ze zobowiązania na warunkach przedstawianych drugiej stronie,

chciała pozyskać od niej pieniądze w maksymalnej wielkości, a realizację zobowiązania odłożyć na bliżej nieokreśloną przyszłość, warunkowaną ewentualną poprawą sytuacji gospodarczej spółki. O takim podejściu spółki do klientów oskarżony wiedział o czym świadczą jego wyjaśnienia i pisma składane w toku różnych postępowań.

Pieniądze pokrzywdzonych nie zostały przekazane na cele związane z ich przelewem. Tym samym nie sposób uznać za przekonującą wersję oskarżonego, jakoby istniała po jego stronie wola wykonania umowy w granicach akceptowalnych przez kontrahenta, albo niezwłocznego zwrotu jego pieniędzy. Gdyby tak faktycznie było, to pozyskanie pieniędzy od nabywcy umożliwiło realizację przedmiotowego kontraktu, a w braku możliwości wykonania umowy

- natychmiastowe oddanie zapłaty, którą jako aktywami oskarżony przecież dysponował. Należy przyjąć, iż spółka zarządzana przez M. M. (1) co najmniej od 2018 roku traciła płynność finansową i wpływy przeznaczała na bieżące potrzeby. Rzecz jednak w tym, że w przypadku inkryminowanej transakcji doszło do tego nie na skutek nieprzewidzianych okoliczności, a strategii firmy. Nie można również przywołanych wyżej okoliczności rozpatrywać w oderwaniu od siebie, nadmiernie eksponując jedynie to, co jawić się może jako korzystne dla oskarżonego. M. M. (1) nie mógł być zaskoczonym ogólną sytuacją finansową spółki, którą nie tylko znał, ale również kreował. Prowadzenie działalności gospodarczej niewątpliwie obarczone jest ryzykiem, ale nie może być to utożsamiane z podejmowaniem decyzji prowadzących do pokrzywdzenia innych podmiotów,

które w żadnym razie nie ponoszą odpowiedzialności za taki stan rzeczy.

Tymczasem oskarżony w momencie zawierania tej umowy wiedział, że nie wykona od razu wszystkich zobowiązania, a w przyszłości ich realizację uzależniał od kondycji finansowej spółki. W tym okresie spółka przestała wypełniać swoje zobowiązania, czego konsekwencją było postępowanie „sanacyjne” i zmiana zarządcy. W tej sytuacji zaciąganie kolejnego zobowiązania wobec pokrzywdzonych, zapewnienia o krótkim terminie realizacji umowy, zażądanie całej zapłaty i niewywiązanie się z niego mimo sygnalizacji kontrahenta już po kilku dniach jednoznacznie wskazuje na zamiar, z jakim działał oskarżony.

Brzmienie przepisu art. 286 § 1 kk nie pozostawia wątpliwości, iż wprowadzenie w błąd odnosić się musi do osoby dokonującej

niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Określone sposoby działania sprawcy muszą poprzedzać niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, stąd też istotnym znamieniem oszustwa jest związek przyczynowy między wprowadzeniem w błąd, czy wyzyskaniem błędu a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru uiszczenia całości należności za uzyskiwany towar lub inne świadczenie, ale także wtedy, gdy świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy. Wystarczające jest wykazanie, że ujawnienie prawdziwego stanu

rzeczy
powstrzymałoby
pokrzywdzonego od
zawarcia umowy
lub skłoniło do
bardziej skutecznego
zabezpieczenia jej
realizacji. Do
wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem dochodzi
również w wyniku
wywołania błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia.
Wprowadzenie w
błąd lub wyzyskanie
błędu, o jakich mowa
w art. 286 § 1
kk, zachodzi także
wtedy, gdy sprawca
świadomie zataił
przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy (Wyrok
Sądu Najwyższego -
Izba Karna z dnia 6
grudnia 2017 r. V KK
240/17, Legalis).

Oskarżony miał
obowiązek
poinformowania
kontrahenta o
rzeczywistej sytuacji
ekonomicznej
utrudniającej
możliwości

wypełnienia
podejmowanych
zobowiązań oraz
nałożyć taki
obowiązek na
pracowników (np.
że dostarczenie
towaru nastąpi po
nieoznaczonym
czasie, jednak
dodatkowo - pod
określonymi
warunkami). Gdyby
właściciele
pokrzywdzonej
firmy wiedzieli o
rzeczywistej
kondycji finansowej
spółki z o.o. (...) i
ryzyka związanego z
realizacją
zobowiązania, to
omijaliby takiego
kontrahenta z
daleka. Jest też
przekonujące, że
gdyby
pokrzywdzona firma
znała prawdziwe
zamiary
oskarżonego, w
szczególności to,
iż umowa ma
być ewentualnie
wykonana w
przyszłości z
nieokreślonych
środków, to
porzuciłby takie
negocjacje.

Dla wsparcia tej tezy
należy przywołać
wywód
zamieszczony w
wyroku Sądu
Najwyższego z dnia
2 października 2015
r. III KK 148/15
(Legalis):

„Następstwem przyjęcia szerokiego rozumienia pojęcia „mienie” jest również szerokie traktowanie terminu „niekorzystne rozporządzenie mieniem”, zaliczając do niego wszelkie działania bądź sytuacje, które w majątku pokrzywdzonego powodują jakiegokolwiek niekorzystne zmiany. Zupełnie zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza przesunięcie akcentu jeśli chodzi o elementy podmiotowe przestępstwa oszustwa. Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru uiszczenia całości należności za uzyskiwany towar lub inne świadczenie, ale także wtedy, gdy świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji

wynikających z umowy.

Wystarczające jest wykazanie, że ujawnienie prawdziwego stanu rzeczy powstrzymałoby pokrzywdzonego od zawarcia umowy lub skłoniło do bardziej skutecznego zabezpieczenia jej realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Ten kierunek wykładni znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk został zaakceptowany w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 194/16).

Także pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawy jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko - jako aktualne (współczesne) i przyszłe

przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 kk jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, stanowiące cel działania sprawcy. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd (wyr. SN z 21.08.2002 r., III KK 230/02, Legalis). Dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru wykonania zobowiązania za uzyskane świadczenie.

Wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Skarżący utracił z pola widzenia, iż wyrządzenie szkody nie jest synonimem pojęcia doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 kk, które ma znacznie szerszą konotację. Analogicznie należy rozumieć osiągnięcie korzyści majątkowej w rozumieniu art. 286 § 1 kk czego skarżący zdaje nie zauważać, upatrując istoty przestępności przypisanych oskarżonemu czynów wyłącznie w świadomości wyrządzonej szkody. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest więc celowe wywołanie błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia (tak

m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt III KK 148/15, Legalis).

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, iż znamiona przestępstwa oszustwa zrealizowane są w sytuacji niewyjawionego kontrahentowi uzależnienia zapłaty od zdarzeń przyszłych i niepewnych, w szczególności jeżeli zawarcie umowy towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 marca 2014 r., II AKa 16/14, KZS 2014/7-8/108; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 r., II AKa 229/14, KZS 2014/10/71; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia

5 czerwca 2013 r., II AKa 157/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2016 r., II AKa 21/16 - Legalis).

Niczego w tej ocenie nie zmienia tak akcentowany przez skarżącego fakt, że spółka prowadziła działalność gospodarczą i posiadała majątek, a jej kondycja finansowa w sprawozdaniach za 2018 rok nie była jeszcze tragiczna. Oskarżony zdawał sobie sprawę, że zadłużenie rośnie i majątek spółki w perspektywie nie starczy na uregulowanie wszystkich zobowiązań oraz, że bieżące wpływy są wydawane na niezbędne wydatki podtrzymujące działalność firmy. W tym czasie spółka traciła płynność finansową i nie posiadała - poza bieżącymi wpływami, w szczególności wynikającymi z zapłaty za oferowane towary, innych znaczących płynnych środków finansowych. Oskarżony niewątpliwie działał zatem w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez dofinansowanie spółki (bez wymaganego ekwiwalentu z jej strony na rzecz kontrahenta). Zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Argumentacja obrońcy nie obala ustaleń, iż miał on w tym znaczeniu świadomość istoty podejmowanych działań. W świetle zebranego materiału dowodowego należy przyjąć, że oskarżony najwyżej planował wykonanie umowy na rzecz pokrzywdzonej firmy ze środków spółki, co do których czas i wysokość ich uzyskania były niepewne i mało prawdopodobne.

Pozorne i chybione są zarzuty apelacji próbujące wykazać, iż przypisany sprawcy czyn nie opisuje znamion przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk.

Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzeń, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na

jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe.

Linia obrony oskarżonego sprowadzała się też do negowania podejmowania czynności związanych z przedmiotową transakcją. Nie oznacza to, iż M. M. (1) nie może w tej sytuacji ponieść odpowiedzialności karnej w ramach przypisanego mu czynu. Oskarżony nie musiał osobiście podejmować działań z kontrahentem, aby przypisać mu przedmiotowe przestępstwo. Oskarżony poza negacją sprawstwa, unikał podawania jakichkolwiek okoliczności dotyczących funkcjonowania spółki w tym okresie i ich dokumentowania, co zrobił z zapłatą za towar. M. M. (1) czasie popełnienia tego czynu był prezesem jednoosobowego zarządu spółki z o. o. M. M. (2). Z definicji spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością, można stwierdzić, że w modelowej wersji jest ona spółką handlową o charakterze kapitałowym, z istotnymi jednak elementami osobowymi, powoływaną w jakimkolwiek celu prawnie dozwolonym, wyposażoną w osobowość prawną i posiadającą własny majątek (w ramach którego istotną rolę odgrywają wkłady wniesione na pokrycie udziałów w kapitale zakładowym), a przez to stanowiącą odrębny byt prawny od wspólników tworzących jej substrat osobowy, którzy nie ponoszą odpowiedzialności za jej zobowiązania (art. 151 KSH Bieniak 2019, wyd. 6/Pabis, Legalis). Obligatoryjnym organem spółki jest zarząd (który, w odróżnieniu od zgromadzenia wspólników, musi zostać powołany).

Zgodnie z art. 201 § 1 ksh „Zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę”. Nie oznacza to, aby rola zarządu musiała

ograniczać się tylko do kierowania czy organizowania pracy spółki. Przeciwnie - zarząd, jako organ odpowiedzialny przed wspólnikami za realizację celów i zadań spółki, zobowiązany jest podejmować wszelkie działania na rzecz realizacji tych celów, jeśli tylko nie zostały one powierzone innym osobom. Przepis ten nie ogranicza także działań zarządu do sfery wyłącznie prawnej - czyli do składania i przyjmowania oświadczeń woli.

Pojęcie

„prowadzenia spraw” obejmuje bowiem czynności faktyczne, także w sytuacji gdy zarząd ogranicza się wyłącznie do kierowania działalnością spółki. Należy przez nie rozumieć przede wszystkim dokonywanie aktów zarządzania służących zapewnieniu funkcjonowania przedsiębiorstwa spółki. Obejmuje podejmowanie decyzji gospodarczych, organizacyjnych i personalnych, zarówno w wymiarze

wewnętrznym, polegającym na wypracowywaniu rozstrzygnięć i występowaniu wobec innych organów oraz podległych jednostek, jak również zewnętrznym, czyli reprezentowaniu spółki. Prowadzenie spraw spółki to jednak również czynności korporacyjne i porządkowe, niezwiązane wprost z kierowaniem przedsiębiorstwem, lecz zapewniające zgodne z prawem i prawidłowe funkcjonowanie spółki jako osoby prawnej (korporacji) oraz służące zabezpieczeniu praw i interesów spółki, jej wspólników oraz osób trzecich (art. 201 KSH t. IIA red. Opalski 2018, wyd. 1/Opalski, Legalis). Członkowie zarządu posiadają niemal wyłączną kompetencję do reprezentacji spółki. Dysponuje on główną inicjatywą do podejmowania czynności kierowniczych.

Zasada domniemania kompetencji pozwala

uporządkować system alokacji władzy w spółce, a jednocześnie jest źródłem obowiązku spoczywającego na zarządcach: nie powinni oni biernie oczekiwać na działania innych organów, lecz są umocowani i jednocześnie zobligowani do wykazania się aktywnością w sferze prowadzenia spraw spółki. Członkowie zarządu są zobowiązani do wykazania staranności wynikającej z „zawodowego charakteru swojej działalności” (art. 293 § 2 ksh). Zadośćuczynienie temu standardowi jest możliwe jedynie przez osoby o kwalifikacjach, wykształceniu i doświadczeniu odpowiadającym potrzebom spółek. Pełnienie funkcji w zarządzie jest obowiązkiem ściśle osobistym, który nie może zostać przeniesiony na inne osoby. Członek zarządu powinien dlatego dysponować umiejętnościami pozwalającymi samodzielnie sprawować mandat: rozumieć

zachodzące zdarzenia i procesy gospodarcze, mieć zdolność wytworzenia sobie obrazu sytuacji spółki i krytycznej analizy oraz być przygotowanym do podejmowania decyzji. Co oczywiste, niezbędna jest też znajomość kompetencji i zasad funkcjonowania organów spółki z o.o. Osoba niedysponująca odpowiednimi kwalifikacjami powinna odmówić kandydowania do zarządu, gdyż inaczej naraża się na odpowiedzialność karną i wobec spółki bez względu na to, czy ujawniła swoje niedostateczne kwalifikacje wobec organu bądź podmiotu dokonującego wyboru (Art. 201 KSH t. IIA red. Opalski 2018, wyd. 1/Opalski, Legalis).

Przekładając powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż podejmowanie działań gospodarczych dotyczących sposobu zawierania nowych kontraktów,

ich realizacji,
dysponowania
pieniędzmi
uzyskanymi do
kontrahentów
należało do
prowadzenia spraw
spółki, czym zajmuje
się zarząd, w tym
przypadku
jednoosobowo M.
M. (1) jako prezes
zarządu. Związane
jest to bowiem
z podejmowaniem
decyzji
gospodarczych,
organizacyjnych,
nastawionych na
osiąganie zysku
i pod pozorem
realizowania celów
spółki. Natomiast
odpowiedzialność
karna dotyczy tylko
osób fizycznych.
Analiza akt sprawy
potwierdza, iż M.
M. (1) był prezesem
spółki z o.o, a więc
należał do kategorii
osób działających
w imieniu lub w
interesie podmiotu
zbiorowego w
ramach uprawnienia
lub obowiązku do
jego
reprezentowania,
podejmowania w
jego imieniu decyzji
lub wykonywania
kontroli
wewnętrznej.
Oskarżony wiedział
o strategii
gospodarczej firmy,
w okresie tracenia
płynności
finansowej.

Doprowadzając do zawierania nowych umów, i przeznaczając pieniądze od kontrahentów na inne cele, miał świadomość, że działa na ich niekorzyść, jednak nie informował ich o tym, licząc że spawy rozwiążą się „jakoś” w przyszłości.

Oskarżony był zobowiązany do interesowania się stanem prawnym i faktycznym w tym zakresie. Nie negował tego.

Zarząd prowadzi sprawę spółki i reprezentuje spółkę.

Wynika stąd obowiązek posiadania przez każdego członka zarządu elementarnej wiedzy o najważniejszych sprawach spółki.

Członek zarządu sp. z o.o. zobowiązany jest do dołożenia podwyższonej staranności przy wykonywaniu obowiązków nałożonych na niego jako członka zarządu spółki przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa, nie może bronić się relacjami gospodarczymi, powiązaniami i

zależnościami obejmującymi proces decyzyjny w zarządzanej przez niego spółce i przerzucać odpowiedzialności za niewykonanie swych obowiązków na inne osoby. Negatywne konsekwencje związane z przeniesieniem odpowiedzialności ze spółki na osobę trzecią mogą być wyłączone jedynie w przypadku członków zarządu, którzy nie mieli w rzeczywistości żadnego wpływu na bieg spraw spółki w czasie prowadzenia działalności przestępczej, lub którzy faktycznie nie pełnili obowiązków członka zarządu spółki, ani też nie mieli możliwości pełnienia takich obowiązków. Takie okoliczności w tej sprawie nie występowały. Oskarżony nie podnosił, aby jako prezes zarządu nie miał wpływu na sprawę spółki, co występowałoby ewentualnie np. w przypadku długotrwałej choroby i niemożności świadczenia pracy; nie odnosił się

do jakiegokolwiek ekscesu pracowników. Jego zaangażowanie wskazuje, że traktował on to gospodarcze przedsięwzięcie jako „swoje” czyny, a choć nie realizował „własnoręcznie” znamion czasownikowych czynu określonego w art. 286 § 1 kk, to jego rola była kluczowa i warunkowała podjęcie nowych kontraktów; on decydował co zrobi z wpływami i odnośnie realizacji umowy. Ponieważ w niniejszej sprawie chodzi o zachowania w ramach osoby prawnej (spółki z o.o.), a ta odpowiedzialności karnej, nie ponosiła i nie ponosi, odpowiedzialność taką można przypisać jedynie osobie fizycznej będącej określonym organem osoby prawnej albo pełniącej określoną funkcję w ramach osoby prawnej, gdy przez jej działanie lub zaniechanie dochodzi do wypełnienia znamion danego czynu zabronionego.

Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 286 § 1 kk; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał</p>		

uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Bak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Argumenty podniesione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i

uniewinnienia oskarżonego, bowiem ocena kluczowych w sprawie dowodów nie zawiera sprzeczności, błędów logicznych, nie pozostając również w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. obrońca oskarżonego, polemizując z dokonanyymi przez sąd merytorycznymi ustaleniami, nie przedstawił argumentów, które mogłyby doprowadzić do w tym zakresie uniewinnienia M. M. (1).

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina, kara.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Rozważania dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego zostały przedstawione wyżej i nie wymagają powtórzenia. Argumenty podniesione w apelacji obrońcy nie zdołały podważyć trafności zaskarżonego wyroku. Orzeczona wobec sprawcy kara nie nosi znamion rażącej surowości i nie wymagała korekty.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 516, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym (§ 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu</p>	

	(Dz. U z 2016 r, poz. 1714 z późn. zm.) oraz 83,58 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu obrońcy z urzędu na rozprawę apelacyjną.		
3	Trudna sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała zwolnienie go od kosztów sądowych wynikających z postępowania odwoławczego.		
	7. PODPIS		
1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		

# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana